

Κατελής Σ. Βίγκλας, *Η Νεοπλατωνική Ερμηνεία της Ατλαντίδας*, Εκδοτικός Οίκος Κ. & Μ. Σταμούλη, Θεσσαλονίκη 2024, σελ. 184, παράρτημα στα αγγλικά και σε ελληνική μετάφραση, βιβλιογραφία, αγγλική περίληψη, 33 έγχρωμες εικόνες, ISBN: 978-960-656-206-8.

Μαρία Κουμαριανού

Οι μύθοι για χαμένες πολιτείες και πολιτισμούς πάντα γοήτευαν τη φαντασία των ανθρώπων και πυροδοτούσαν το αίσθημα της περιπέτειας και της εξερεύνησης. Ανάμεσα σε αυτές τις πολιτείες βρίσκεται και η Ατλαντίδα που επί σειρά ετών ή καλύτερα αιώνων έχει εμπνεύσει τη λογοτεχνία, την κινηματογραφική παραγωγή και βεβαίως την επιστημονική έρευνα και την επιθυμία εξερεύνησης.

Πολλά έχουν γραφτεί και ειπωθεί γι' αυτήν και ίσως πολλά ακόμα αναμένουν να ανακαλυφθούν και να αποκαλυφθούν. Πως ξεκίνησε όμως αυτός ο μύθος; Τι αντιπροσωπεύει από τα αρχαία χρόνια μέχρι και σήμερα η Ατλαντίδα; Απαντήσεις σε τέτοιου είδους ερωτήματα προσφέρει το εκτενές μελέτημα του Κατελή Βίγκλα – επί σειρά ετών συνεργάτη του θρυλικού καθηγητή Λίνου Μπενάκη (1928-2022)– με τίτλο *Η Νεοπλατωνική Ερμηνεία της Ατλαντίδας*.

Το πόνημα αυτό αποτελεί ένα νέο ερμηνευτικό εγχείρημα που στηρίζεται σε τρεις άξονες; Στην πραγματικότητα ή μη της ύπαρξης της πλατωνικής Ατλαντίδας, στο συμβολισμό της Ατλαντίδος ως ιδεατού τόπου και τρόπου θέασης του κόσμου και στην ιστορία των αρχαίων Μάγια ως εν δυνάμει συνεχιστών αυτής της μυθικής ηπείρου.

Στην Εισαγωγή (σελ. 11-16), ο συγγραφέας επισημαίνει ότι το όνομα «Ατλαντίδα» αποτελεί συνεκδοχικά την αναζήτηση μιας ιδιαίτερης πνευματικής κατάστασης, ενός ουτοπικού χώρου ή απολεσθέντος προσωπικού παραδείσου και κυρίως την επιθυμία εξεύρεσης των απαρχών ή καλύτερα των πλατωνικών ιδεών-αρχετύπων, του γενέθλιου δηλαδή τόπου της ψυχής. Αυτή η αναζήτηση σχετίζεται με την ανακάλυψη των προκολομβιανών πολιτισμών οι οποίοι λόγω των εντυπωσιακών επιτευγμάτων και μνημείων τους θεωρήθηκαν ως συνεχιστές ή επιβιώματα των αρχαίων Ατλάντων.

Το Πρώτο Μέρος (σελ. 17-86) αποτελείται από έξι κεφάλαια και θέτει τον προβληματισμό και τα όρια της έρευνας. Στο πρώτο κεφάλαιο διευκρινίζεται πως ο μύθος της Ατλαντίδας απαντάται στους φιλοσοφικούς διαλόγους *Τίμαιος* και *Κριτίας* του αρχαίου έλληνα φιλοσόφου Πλάτωνα και περιγράφει έναν πολιτισμό γιγάντιας κλίμακας που προκαλεί το θαυμασμό. Αν και ο Πλάτωνας υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους φιλοσόφους της παγκόσμιας Ιστορίας, εντούτοις διαπίστωση του συγγραφέα είναι η έλλειψη φιλοσοφικής επεξεργασίας ενός τέτοιου μύθου και η επικέντρωση στην πραγματικότητα ή όχι της ύπαρξης αυτής της μυθικής ηπείρου.

Η ερμηνεία της Ατλαντίδας βασίζεται στον νεοπλατωνικό τρόπο σκέψης δηλαδή στο «υπερούσιον Εν» από το οποίο απορρέουν διαδοχικά μέσω υπερχειλίσης της ουσίας του ο Νους,

δηλαδή ο νοητός κόσμος των ιδεών, και η Ψυχή, η οποία –καθώς εμπλέκεται με την προϋπάρχουσα, αδιαμόρφωτη πρωταρχική ύλη– δίνει μορφή στον αισθητό φυσικό κόσμο, δηλαδή την κατώτερη υπόσταση της πραγματικότητας. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, σε κάθε φυσικό σώμα εμπεριέχεται ένα απειροελάχιστο τμήμα της Ψυχής, η οποία συντηρεί τη μορφή του με βάση τα πρότυπα που παρέχουν οι ιδέες του Νου. Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν πως, σύμφωνα με τη νεοπλατωνική εξήγηση, η δημιουργία είναι μια συνεχιζόμενη οντολογική πράξη που υποστηρίζει συνεχώς την ύπαρξη του φυσικού κόσμου. Ηθικός προορισμός του Ανθρώπου είναι η επανύψωση της έκπτωτης ατομικής ψυχής του στην αρχική της αφετηρία, δηλαδή η ένωσή της με το αρχικό Εν.

Στο δεύτερο κεφάλαιο, εξετάζεται η ερμηνεία της Ατλαντίδας σύμφωνα με το νεοπλατωνικό μοντέλο. Ο συγγραφέας εξηγεί πώς το «Μοντέλο της Ατλαντίδας» απαθανατίζει ένα σύστημα σκέψης το οποίο ο Πλάτων και οι Νεοπλατωνικοί αποτύπωσαν σε τέλειες μαθηματικές δομές. Στο κεφάλαιο αυτό, ο συγγραφέας αναζητά την απήχηση και την επιρροή που η πλατωνική Ατλαντίδα άσκησε στους αρχαίους συγγραφείς, όπως οι Κράντωρ, Πλούταρχος, Νουμήνιος, Ωριγένης, Αμέλιος, Πορφύριος, Ιάμβλιχος, Πρόκλος, εστιάζοντας σε δύο σημεία: α) στην ιδανική πόλη (Πλατωνόπολις) που ήθελε να ιδρύσει ο Πλωτίνος στην Καμπανία έξω από τη Ρώμη επί αυτοκράτορα Γαλλιήνου και εμποδίστηκε από το στρατιωτικό και γραφειοκρατικό κατεστημένο και β) στα σχόλια του φιλοσόφου Πρόκλου. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο φιλόσοφος αυτός, παρά το ότι ερμηνεύει αλληγορικά την Ατλαντίδα, εμμένει στην ιστορικότητά της, στηριζόμενος στα λόγια του ίδιου του Πλάτωνα. Παρόλο όμως που ο Πρόκλος και άλλοι Νεοπλατωνικοί συγγραφείς αποδέχονται την ιστορική ύπαρξη του νησιού της Ατλαντίδας, την εκλαμβάνουν «σαν εικόνα κάποιας φύσης που υπάρχει στο σύμπαν» («ως εικόνα μέντοι φύσεως τινός εν τοις όλοις ούσης»), επιβεβαιώνοντας το αφηρημένο, αλλά και λειτουργικό μοντέλο σύλληψής της.

Στο τρίτο κεφάλαιο, ο Βίγκλας αναφέρεται στην καταστροφή της Ατλαντίδας και των αρχαϊκών κοινωνιών στη βάση της θεωρίας του Καταστροφισμού του Πλάτωνα, δηλαδή της θεωρίας ότι περιοδικές και μεγάλες μεταβολές στο σύμπαν αποδεκάτισαν τη Γη με πλημμύρες και φωτιά. Επ’ αυτού, σημειώνεται ότι, κατά τη Νεώτερη Εποχή, η πλειονότητα των επιστημόνων θεώρησε απαράδεκτη τη θεωρία αυτή, προωθώντας τον Ομοιομορφισμό, δηλαδή τη θεωρία σύμφωνα με την οποία είναι ψευδαίσθηση το να πιστεύουμε ότι όλα γίνονται ακαριαία, απότομα, χωρίς τη μεσολάβηση μεγάλων και ήπιων χρονικών περιόδων, τόσο στην ανθρώπινη όσο και στη φυσική ιστορία. Η υπόθεση της καταστροφής της Ατλαντίδας από μεγάλο κατακλυσμό ενισχύεται από τους αντίστοιχους μύθους της Αρχαιότητας που αναφέρονται στη Βίβλο, στους αρχαίους Έλληνες, στους λαούς της Προκολομβιανής Αμερικής, αλλά και στους μεσοποτάμιους πολιτισμούς.

Ο συγγραφέας σημειώνει ότι, αν όντως υπήρχε μια μεγάλη ήπειρος στον Ατλαντικό Ωκεανό που καταστράφηκε, αυτή πρέπει να προήλθε μετά τον διαχωρισμό των ηπείρων που προέρχονταν από μια ενιαία ήπειρο (Θεωρία της Παγγαίας).

Στο τέταρτο κεφάλαιο ο Κατελής Βίγκλας παρουσιάζει τις διάφορες θεωρίες εντοπισμού της Ατλαντίδας. Οι περισσότεροι μελετητές θεωρούν ότι η μυστηριώδης ήπειρος βρισκόταν στον Ατλαντικό Ωκεανό. Ο Χριστόφορος Κολόμβος ανέφερε ότι ταξίδευε έχοντας μαζί του τα κείμενα του Πλάτωνα για την Ατλαντίδα, ο Γερμανός Ιησουΐτης Αθανάσιος Κίρχερ (Athanasius Kircher, 1602-1680) κυκλοφόρησε το βιβλίο *Υπόγειος Κόσμος (Mundus Subterraneus, 1664-1678)*, που περιέχει τον πιο διάσημο και πολυσυζητημένο χάρτη μιας *Insula Atlantis* στο μέσο του Ατλαντικού (ο χάρτης μάλιστα αυτός κοσμεί το εξώφυλλο του βιβλίου). Στο τέταρτο αυτό κεφάλαιο, συζητούνται πάμπολλες θεωρίες για την Ατλαντίδα από τον 16ο μέχρι τον 20ό αιώνα, ενώ υπογραμμίζεται η πληθώρα φιλοσοφικών θεωριών και δοξασιών που ενέπνευσε.

Στο πέμπτο κεφάλαιο σταχυολογούνται παραδείγματα από τη Λογοτεχνία του Φανταστικού με αναφορές στην Ατλαντίδα, ενώ στο έκτο κεφάλαιο παρουσιάζεται το πώς η αναζήτηση της Ατλαντίδας συνδέεται με την αναζήτηση ουτοπικών παραδείσων και προσωπικών ονείρων.

Στο Δεύτερο Μέρος του βιβλίου (κεφ. 87-126) αποτελείται από εννέα κεφάλαια, ξεκινώντας από το κεφάλαιο επτά. Τα δυο πρώτα κεφάλαια περιγράφουν με συντομία τον πολιτισμό των αρχαίων Μάγια από το 300 μ.Χ. μέχρι τον 10ο αιώνα μ.Χ. αλλά και των παλαιότερων κατοίκων, των Ολμέκων. Η Μέση Αμερική είχε ήδη ιστορία τριών χιλιάδων ετών όταν κατέφθασαν οι Ισπανοί τον 16ο αιώνα. Μολονότι είχαν αναπτυχθεί πανίσχυρες αυτοκρατορίες, οι οπλικά ανώτεροι Ισπανοί κονκισταδόρες κατέκτησαν με ευκολία αυτές τις περιοχές, επιβάλλοντας την κυριαρχία και τη θρησκεία τους στους ιθαγενείς πληθυσμούς.

Το ένατο κεφάλαιο τιτλοφορείται «Ο Μοντεζούμα και τα άλογα. Το “φαινόμενο του ορνιθόρυγχου”». Στο κεφάλαιο αυτό ο συγγραφέας κάνει έναν παραλληλισμό ανάμεσα στις αντιδράσεις των Μάγια όταν πρωτοαντίκρυσαν άλογα, των Ισπανών όταν ήρθαν σε επαφή με τον πολιτισμό των Μάγια και στις αντιδράσεις των Άγγλων φυσιοδιφών στα τέλη του 18ου αιώνα, όταν είδαν για πρώτη φορά ορνιθόρυγχο.

Ο ορνιθόρυγχος είναι ένα παράξενο ζώο που ανακαλύφθηκε στην Αυστραλία στα τέλη του 1700. Το 1799 εξετάστηκε στην Αγγλία ένα δείγμα ταριχευμένο και η κοινότητα των φυσιοδιφών δεν πίστευε στα μάτια της, τόσο που κάποιος έφθασε να υπαινιχθεί ότι επρόκειτο για φάρσα κάποιου ταριχευτή. Με τον όρο «φαινόμενο του ορνιθόρυγχου» εννοείται λοιπόν η χρήση γνωστών εννοιών και εικόνων για την κατανόηση ενός άγνωστου μέχρι πρότινος φαινομένου από τον χώρο της φύσης και της ιστορίας. Ως εκ τούτου, για την κατανόηση του Νέου Κόσμου, τόσο οι κονκισταδόρες όσο και οι άποικοι αλλά και όσοι τους υποστήριζαν στις πατρίδες τους χρησιμοποίησαν ως εργαλείο κατανόησης την προϋπάρχουσα ιστορία της Ατλαντίδας.

Στο δέκατο κεφάλαιο συζητείται το ερώτημα της προέλευσης των προκολομβιανών λαών: ήταν αυτόχθονες ή ετερόχθονες; Το ερώτημα αυτό σχετίζεται με το μυστήριο της Ατλαντίδας, η οποία θεωρήθηκε ως υποψήφιος τόπος προέλευσης των Μάγια, και βασίζεται στη θεωρία της πολιτιστικής διάχυσης (*Diffusionism*) ή της υπερ-διάχυσης (*Hyperdiffusionism*). Με άλλα λόγια, οι υποστηρικτές

της σύνδεσης των Μάγια με την Ατλαντίδα δεν αναφέρονται μόνο σε μια αλληλεπίδραση των πολιτισμών αλλά στη μοναδικότητα ενός υπερ-πολιτισμού που αποτέλεσε την πηγή όλων των υπολοίπων. Η θεωρία αυτή της εξάπλωσης των πολιτισμών είναι ατλαντοκεντρική και μαγιακεντρική (*Mayacentric, Maya-centrism*).

Το ενδέκατο κεφάλαιο περιέχει μια επιλογή από ψευδοϊστορικούς της Ατλαντίδας ως κοιτίδας των Μάγια από τον 19ο αιώνα μέχρι τις ημέρες μας. Ανάμεσα σε αυτούς συγκαταλέγονται ο πολυμαθής Κωνσταντίν Ραφινέσκ (Constantine Rafinesque, 1783-1840), ο Φλαμανδός εθνογράφος, ιστορικός και αρχαιολόγος Σαρλ Ετιέν Μπρασέρ ντε Μπουρμπούρ (Charles Étienne Brasseur de Bourbourg, 1814-1874), ο εκκεντρικός αρχαιολόγος Αύγουστος Λε Πλονζόν (Augustus Le Plongeon, 1826-1908), ο μυστηριώδης θεοσοφιστής Γουίλιαμ Σκοτ-Έλιοτ (William Scott-Elliot, 1849-1919), ο Αμερικανός συλλέκτης και εξερευνητής Γουίλιαμ Γκέιτς (William E. Gates, 1863-1940), ο Βρετανός αρχιτέκτων και συγγραφέας Ρόμπερτ Στέισι-Τζαντ (Robert Stacy-Judd, 1884–1975), ο επίσης Βρετανός Φρέντερικ Μίτσελ-Χέτζες (Frederick A. Mitchell-Hedges, 1882-1959) και οι σύγχρονοι ερευνητές Γκράχαμ Χάνκοκ (Graham Hancock) και Μάρκο Βιγκάτο (Marco M. Vigato). Ο καθένας από τους ανωτέρω συνέβαλλε στη διερεύνηση του ζητήματος της Ατλαντίδας, απηχώντας στο έργο του, χωρίς να το γνωρίζει, το νεοπλατωνικό μοντέλο σκέψης.

Το δωδέκατο κεφάλαιο είναι αφιερωμένο στην έρευνα των πολλαπλών ομοιοτήτων του Παλαιού με τον Νέο Κόσμο, όπως μύθων, πολιτιστικών στοιχείων, τρόπου ζωής κοινωνικών δομών, κατασκευών που όμως μπορούν να εξηγηθούν με το φαινόμενο της πολυγένεσης, της ύπαρξης δηλαδή μιας κοινής πολιτιστικής βάσης των πολιτισμών της υφλίου και, κατά συνέπεια, του νεοπλατωνικού μοντέλου σκέψης που υπάρχει στο νου του προ-νεωτερικού ανθρώπου, ο οποίος αντιδρά με τον ίδιο τρόπο σε παρόμοιες καταστάσεις.

Στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο επιχειρείται να δοθεί μια απάντηση στο ερώτημα αν υπήρχε μια Ατλαντίδα στη Μεγαλιθική Εποχή. Σύμφωνα με τα σημερινά αρχαιολογικά δεδομένα, ο Μεγαλιθικός Πολιτισμός άκμασε από την 5η μέχρι την 3η χιλιετία π.Χ. και εκτεινόταν από την Ιρλανδία ως τη Μάλτα, από τη Βόρεια Γερμανία ως την Ισπανία, από τη Βρετάνη ως τη Βόρεια Αφρική. Δυτικοί εξερευνητές και ανθρωπολόγοι παρατήρησαν και μελέτησαν τα μεγαλιθικά μνημεία στη νοτιοανατολική Ασία, στη Μελανησία και στην Ωκεανία. Ακριβώς παρόμοιους μεγάλιθους βρίσκουμε και στην Αμερική. Κατά τα φαινόμενα, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα ο Μεγαλιθικός Πολιτισμός να δημιούργησε έναν θρύλο σαν αυτό της Ατλαντίδας. Μήπως όμως πράγματι υπήρχε μια Ατλαντίδα κατά τη Μεγαλιθική Εποχή; Παρότι υπάρχουν αρχαιολόγοι που υποστηρίζουν μια τέτοια σύνδεση, η χρονολόγηση των πρώτων μεγάλων προϊστορικών πολιτισμών της Αμερικής περί το 1100 ή το 1200 π.Χ. και όχι νωρίτερα, δεν επιτρέπει εύκολα την υποστήριξη αυτής της θέσης, αφού τότε οι μεγαλιθικοί πολιτισμοί στην Ευρώπη και στην Αίγυπτο, με την κατασκευή των πυραμίδων εκεί, είχαν ήδη εξαφανιστεί.

Στο δέκατο τέταρτο και δέκατο πέμπτο κεφάλαιο ο συγγραφέας εκδηλώνει τον δικαιολογημένο αποτροπιασμό του για την κτηνωδία των Ισπανών κονκισταδόρων και των αποίκων έναντι των ιθαγενών της Αμερικής. Ιδιαίτερα χαρακτηριστική είναι η διαμαρτυρία του Ισπανού Δομινικανού ιερέα Βαρθολομαίου Ντε Λας Κάζας (Bartolomé de las Casas, 1484-1566), στο έργο *Σύντομη Ανασκόπηση της Καταστροφής των Ινδίων* (*Brevísima relación de la destrucción de las Indias*, 1552). Σύμφωνα με τον συγγραφέα, ο Λας Κάζας και λίγοι άλλοι σαν αυτόν ήταν άνθρωποι με αγαθές προθέσεις και καλές και ευγενικές διαθέσεις και θλίβονταν βαθιά όταν η απληστία στερούσε από τους Ευρωπαίους τη δυνατότητα να αντικρίσουν τους νέους πολιτισμικούς ορίζοντες που ανοίγονταν μπροστά τους.

Μια ανάλογη προσέγγιση είναι αυτή του Καμπέθα ντε Βάκα για τον οποίο η εμπειρία του Νέου Κόσμου αντιστοιχούσε με μίαν εσωτερική εμπειρία της Ατλαντίδας. Οι δυσκολίες που αντιμετώπισε με τους συντρόφους του έκαναν τον ντε Βάκα να αισθανθεί μια μυστικιστική ένωση με το Εν-Παν. Από ένα σημείο και μετά ο ντε Βάκα άρχισε να σκέπτεται τους Ινδιάνους ως συνανθρώπους του, κάτι που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν οι άλλοι ομοεθνείς του. Τέτοιες περιπτώσεις όπως του Λας Κάζας και του ντε Βάκα είναι μόνον εξαιρέσεις, αφού οι θρύλοι των κονκισταδόρες είναι αιματοβαμμένοι, δεν βλέπει κανείς συχνά φωτεινά σημεία μέσα στα σκότη.

Στον Επίλογο (σελ. 127-130) ο συγγραφέας ανακεφαλαιώνει τις σκέψεις και τα συμπεράσματά του. Η Ατλαντίδα αποτελεί ένα όραμα και Μοντέλο σκέψης και πίστης σε μια Χρυσή Εποχή της Ανθρωπότητας που τοποθετείται στο απώτερο παρελθόν. Η καταστροφή της Ατλαντίδας έφερε τη σκέψη του Πλάτωνα σε αδιέξοδο, καθώς δεν μπόρεσε να λύσει το λόγο και την αιτία της Θείας Δίκης. Τη σκυτάλη θα πάρουν αργότερα οι χριστιανοί φιλόσοφοι και μεγάλοι Πατέρες οι οποίοι με αφετηρία τη φιλοσοφία του Πλάτωνα εισάγουν την έννοια της κτισιολογίας έναντι της κοσμολογίας και της «τρεπτότητας των όντων». Καταληκτικά, σημειώνεται ότι η Ατλαντίδα ή η Πλατωνόπολη είναι το απώτερο παρελθόν μας και πιθανώς το απώτερο μέλλον μας.

Πολύ ενδιαφέρον είναι το Παράρτημα (σελ. 131-142) που υπάρχει στο τέλος του βιβλίου με το γενικό τίτλο: «Συζήτηση για τις σπουδές των Μάγια στην Ελλάδα σήμερα (ResearchGate)». Παρατηρούμε λοιπόν πως με αφετηρία το 2019 ο συγγραφέας διεξάγει διάλογο με ερευνητές τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό σχετικά με τους προκολομβιανούς πολιτισμούς, κάτι που αποδεικνύει έμπρακτα το ζωνφό ενδιαφέρον που υπάρχει για το θέμα αυτό. Το έργο κλείνει με εκτενή Βιβλιογραφία ελληνόγλωσσων και ξενόγλωσσων έργων (σελ. 143-151), Περίληψη στην αγγλική γλώσσα και 33 έγχρωμες Εικόνες με τις λεζάντες τους.

Ως κατακλείδα θα έλεγα πως ο Κατελής Βίγκλας μας εκπλήσσει ακόμα μια φορά με την ευρύτητα των προβληματισμών του και της παρουσίασης αυτού του τόσο ενδιαφέροντος θέματος. Το έργο του είναι πολυσχιδές, άρτια τεκμηριωμένο και πυκνό στη γραφή. Νομίζω ότι ο κάθε αναγνώστης, όποια και αν είναι τα ενδιαφέροντά του και οι γνώσεις του, θα βρει κεφάλαια και που θα απαντούν με εμβρίθεια στα ερωτήματά του.

Σύντομο Βιογραφικό Σημείωμα

Η Μαρία Κουμαριανού είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος στη Γαλλική Φιλολογία από το Πανεπιστήμιο Lyon II της Γαλλίας και δεύτερου διδακτορικού διπλώματος στην Ανθρωπολογία του Αστικού Χώρου από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών. Είναι επίσης κάτοχος πτυχίου Μετάφρασης και μεταπτυχιακού τίτλου στη Γαλλική Λογοτεχνία, Ανθρωπολογία και Θεολογία. Είναι συγγραφέας πολλών βιβλίων και άρθρων σχετικά με τη μετάφραση, την Εθνολογία, την Ιστορία, την Αφρικανική Λογοτεχνία. Συντάκτρια και Κριτής σε πολλά επιστημονικά περιοδικά, έχει διδάξει σε πολλά Πανεπιστήμια της Ελλάδας και του εξωτερικού. Υπηρετεί σε θέση Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού στο Διδασκαλείο Ξένων Γλωσσών του ΕΚΠΑ.